

"মৰমৰ সন্তানসকল – এয়া হৈছে বেহদৰ আনলিমিটেড (সীমাহীন, বিশাল) মঞ্চ, য'ত তোমালোক আত্মাসকল ভূমিকা পালন কৰিবৰ কাৰণে বান্ধ খাই আছে, ইয়াত প্ৰত্যেকৰে নিৰ্ধাৰিত ভূমিকা আছে"

প্ৰশ্ন: কৰ্মাতীত অৱস্থা পাবলৈ কি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে?

উত্তৰ: কৰ্মাতীত হ'বলৈ হ'লে পুৰা-পুৰা সমৰ্পিত হ'ব লাগিব। নিজৰ বুলিবলৈ একোৱেই নাই। সকলোবিলাক পাহৰিব লাগিব তেতিয়াহে কৰ্মাতীত হ'ব পাৰিবা। যাৰ ধন, দৌলত, সন্তান আদি স্মৃতিলৈ আহি থাকে তেওঁ কৰ্মাতীত হ'ব নোৱাৰে। সেইকাৰণে পিতাই কয় – মই গৰিব নিবাসী। গৰিব সন্তানসকল সোনকালে সমৰ্পিত হৈ যায়। সহজে সকলো পাহৰি এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব পাৰে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়, সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত নিশ্চয় আছে যে এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। ভক্তসকলৰ বুদ্ধিত নাথাকে। তোমালোকে জানা এই ৪৪ৰ চক্ৰ এতিয়া পুৰা হ'ল। এইখন বহুত ডাঙৰ বেহদৰ মণ্ডপ বা মঞ্চ হয়। সীমাহীন মঞ্চ। এই পুৰণা মণ্ডপ এৰি ঘৰলৈ যাব লাগে। অপবিত্ৰ আত্মাসকলতো যাব নোৱাৰে। পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। এতিয়া এই খেল সমাপ্ত হ'ল। অপাৰ দুখৰ এতিয়া যেন অন্তিম পৰ্য্যায়। এই সময়ত এই সকলোবোৰ হৈছে মায়াৰ পাম্প, যাক মনুষ্যই স্বৰ্গ বুলি ভাবে, কিমান আটালিকা, কাৰখানা, গাড়ী-মটৰ আদি আছে, ইয়াক কোৱা হয় মায়াৰ কম্পিউটৰ (প্ৰতিযোগিতা)। নৰকৰ স্বৰ্গৰ সৈতে প্ৰতিযোগিতা। খন্তেক সময়ৰ বাবে সুখ। ড্ৰামা অনুসৰি এয়া হ'ল মায়াৰ লালসা (প্ৰলোভন)। অনেক মনুষ্য আছে, প্ৰথমতে এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মহে আছিল। এতিয়াতো মণ্ডপ একেবাৰে ভৰি পৰিল। এতিয়া এই চক্ৰ পুৰা হ'ব সকলো তমোপ্ৰধান হয়, সৃষ্টিখনো তমোপ্ৰধান আকৌ সতোপ্ৰধান হ'ব। গোটেই সৃষ্টিখনে নতুন লাগে নহয় জানো। নতুনৰ পৰা পুৰণা, পুৰণাৰ পৰা নতুন এয়াতো অলেখ বাৰ হৈ আহিছে। অনাদি খেল হয়। কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল সেয়া ক'ব নোৱাৰে। অনাদি কালৰ পৰা চলিয়েই থাকে। এইটোও তোমালোকে জানা অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকেও এই জ্ঞান পোৱাৰ আগতে একো নাজানিছিল। দেৱতাসকলেও নাজানিছিল, মাত্ৰ তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা পাছত এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যাব। পিতাই সুখধামৰ মালিক কৰি তুলিছে বাকী আৰু কি লাগে? পিতাৰ পৰা যি পাবলগীয়া আছিল পাই গ'লা, পাবলৈ আৰু একো বাকী নাই। সেইকাৰণে পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, তোমালোকেই সকলোতকৈ বেছি পতিত হৈছা। পোন-প্ৰথমে তোমালোকেই ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহা। তোমালোকেই আগতে যাব লাগিব। চক্ৰ নহয় জানো। পোন-প্ৰথমে তোমালোকেই মালাত আহিবা। এয়া ৰুদ্ৰমালা নহয় জানো। গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য সূতাত বান্ধ খাই আছে। সূতাৰ পৰা (মালাৰ পৰা) ওলাই পৰমধামলৈ গুচি যাব। আকৌ এনেকৈয়ে সূতাত গোঁঠা যাব। বহুত ডাঙৰ মালা। শিৱবাবাৰ কিমান অনেক সন্তান আছে। পোন-প্ৰথমে তোমালোক দেৱতাসকল আহা। এয়া হৈছে বেহদৰ মালা য'ত সকলো মণিৰ নিচিনাকৈ গোঁঠা থাকে। 'ৰুদ্ৰ মালা' আৰু 'বিষ্ণু মালা'ৰ গায়ন কৰা হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মালা নাই। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ মালা নাথাকে কিয়নো তোমালোকৰ উন্নতি, অৱনতি হৈ থাকে, হাৰি যোৱা। বাৰে-বাৰে মায়াই বগৰাই দিয়ে, সেইকাৰণে ব্ৰাহ্মণৰ মালা নাথাকে, যেতিয়া সম্পূৰ্ণ পাছ হৈ যোৱা তেতিয়া বিষ্ণুৰ মালা তৈয়াৰ হয়। এনেয়েতো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰো বংশবৃক্ষ আছে। যেতিয়া পাছ হৈ যোৱা তেতিয়া কোৱা হয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰো মালা আছে। বংশবৃক্ষ বনাই থোৱা আছে। এই সময়ত মালা হ'ব নোৱাৰে কাৰণ আজি পবিত্ৰ হৈছা, কালিলৈ আকৌ মায়াই থাপৰ লগাই কায়া ক'লা কৰি দিয়ে। যি উপাৰ্জন কৰিছিল একেবাৰে নোহোৱা হৈ যায়। ভাঙি পৰে। ক'ৰ পৰা পৰে, বিচাৰ কৰা। পিতাইতো বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিলে তোমালোকে উচ্চ পদ পাব পাৰা। হাৰিলে সকলো শেষ। কাম বিকাৰ হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওচৰত পৰাজিত হ'ব নালাগে। বাকী সকলো বিকাৰ হৈছে সতি-সন্ততি। ডাঙৰ শত্ৰু হৈছে কাম বিকাৰ। তাৰ ওপৰতেই বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। কামৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লে তোমালোক জগতজিৎ হ'বগৈ। এই ৫ বিকাৰ হৈছে আধাকল্পৰ শত্ৰু, সেই বিকাৰেও এৰি নিদিয়ো। সকলোৱে কয়, ক্ৰোধ কৰিবলগীয়া হয়, কিন্তু কি দৰকাৰ আছে, মৰমেৰেও কাম আদায় কৰিব পাৰি। চোৰকো যদি মৰমেৰে বুজোৱা তেন্তে তৎক্ষণাত সঁচা কথা কৈ দিব। পিতাই কয় – 'মই প্ৰেমৰ সাগৰ হওঁ' তেনেহ'লে সন্তানসকলেও প্ৰমেৰে কাম আদায় কৰিব লাগে। যি পদমৰ্যাদাৰে নহওঁক কিয়। বাবাৰ ওচৰলৈ মিলিটেৰী লোকসকলো আহে। তেওঁলোককো বাবাই বুজায় – তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাব বিচৰা যদি কেৱল শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। তেওঁলোকক কোৱা হয় – তোমালোক যুদ্ধক্ষেত্ৰত মৰিলে স্বৰ্গলৈ যাবা। আচলতে যুদ্ধক্ষেত্ৰ হৈছে এইখন। তেওঁলোকেতো যুদ্ধ কৰি-কৰি মৰি যায় তেতিয়া আকৌ তাতেই গৈ জন্ম লয় কাৰণ সংস্কাৰ লৈ যায়। স্বৰ্গলৈতো যাব নোৱাৰে। সেইকাৰণে বাবাই

তেওঁলোকক বুজাইছিল শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাব পাৰিব। কিয়নো স্বৰ্গৰ স্থাপনা হৈ আছে। শিৱবাবাক স্মৃতিৰে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। অলপো এই জ্ঞান পালে তেন্তে অবিনাশী জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে এই মেলা আদি অনুষ্ঠিত কৰিলে তেতিয়া কিমান প্ৰজা তৈয়াৰ হয়। তোমালোক হৈছা আত্মিক সেনা, ইয়াত কামাণ্ডাৰ, মেজৰ আদি অতি কম সংখ্যক থাকে, প্ৰজাতো বহুত তৈয়াৰ হ'য়। ভালদৰে বুজোৱাসকলে কিবা নহয় কিবা ভাল পদ পায়। তাৰ ভিতৰতো ফাৰ্ষ্ট, চেকেণ্ড, থাৰ্ড গ্ৰেড থাকে। তোমালোকে শিক্ষা দি থাকা, কোনোবা একেবাৰে বুজোৱাজনৰ সমান হৈ যায়। কোনোবা একেবাৰে ওপৰলৈও যাব পাৰে। দেখিবলৈ পোৱা যায় ইজন সিজনতকৈ ওপৰত গুছি যায়। নতুনসকল পুৰণাসকলতকৈও আগবাঢ়ি যায়। পিতাৰ সৈতে পুৰা যোগযুক্ত হৈ গ'লে তেতিয়া বহুত উচ্চত গুছি যাব। গোটেইখিনি নিৰ্ভৰ কৰে যোগৰ ওপৰত। জ্ঞানতো বহুত সহজ, তোমালোকে হয়তো অনুভৱ কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰোঁতেই বিধিনি আছে। পিতাই কয় - ভোজন খোৱা সেয়াও পিতাৰ স্মৃতিত থাকি খোৱা। কিন্তু কোনোৱে 2 মিনিট, কোনোৱে 5 মিনিট স্মৃতিত থাকে। গোটেই সময় স্মৃতিত থকাতো বৰ কঠিন। মায়াই ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত লৈ গৈ পাহৰাই দিয়ে। একমাত্ৰ পিতাৰ বাহিৰে আৰু কাৰো স্মৃতি নাথাকিলে তেতিয়াহে কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'ব। যদি নামমাত্ৰও নিজৰ বুলি কিবা থাকে তেন্তে নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহিব। একোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, এই বাবা হৈছে তাৰ দৃষ্টান্ত, এওঁৰ কি স্মৃতিলৈ আহিব? কোনোবা সতি-সন্ততি, ধন আদি আছে জানো? মাত্ৰ তোমালোক সন্তানসকলহে স্মৃতিলৈ আহে। তোমালোক নিশ্চয় পিতাৰ স্মৃতিলৈ আহিবা কাৰণ পিতা আহিছেই কল্যাণ কৰিবলৈ। সকলোকে স্মৰণ কৰে। কিন্তু তথাপিও বুদ্ধি ফুলৰ ফালে গুছি যায়। অনেক প্ৰকাৰৰ ফুল আছে। কিছুমান গোন্ধ নথকা ফুলো থাকে। বাগিচা নহয় জানো। পিতাক বাগবান (বাগিচাৰ মালিক), মালী বুলিও কয়। এয়াতো তোমালোকে জানা - মনুষ্য ক্ৰোধৰ বশীভূত হৈ কিমান হাই-কাজিয়া কৰি থাকে। দেহ-অভিমান বহুত আছে। পিতাই বুজায় - কেতিয়াবা কোনোবাই থং কৰিলে শান্ত হৈ থাকিব লাগে। ক্ৰোধ ভূত নহয় জানো। ভূতৰ আগত শান্তিৰে সঁহাৰি জনাব লাগে।

সৰ্বশাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি শ্ৰীমদ্ ভগৱত গীতা হৈছে ঈশ্বৰীয় মতৰ। ঈশ্বৰীয় মত, আসুৰী মত আৰু দৈৱী মত একমাত্ৰ ঈশ্বৰেহে আহি শুনায়। ৰাজযোগৰ জ্ঞান দিয়ে। আকৌ এই জ্ঞান হেৰাই যাব। ৰজাৰো ৰজা হৈ গ'লে তেতিয়া জ্ঞানেৰে কি কৰিব? 21 জন্মতো প্ৰালন্ধ ভোগ কৰা। তাত এইটো গমেই পোৱা নাযায় যে এই পুৰুষাৰ্থৰে এয়া ফল। অনেক বাৰ তোমালোক সত্যযুগলৈ গৈছা। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। সত্যযুগ-ত্ৰেতা হ'ল জ্ঞানৰ ফল। এনেকুৱা নহয় যে তাত জ্ঞান পোৱা যায়। পিতা আহি ইয়াত ভক্তিৰ ফল জ্ঞান দিয়ে। পিতাই শুনাইছে - তোমালোকেই আতাইতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছা। এতিয়া এজন পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবা। এই ক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক স্মৃতিত ৰাখা তেতিয়া চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাবাগৈ। ভগৱানে সন্তানসকলক ভগৱান-ভগৱতী কৰিয়ে তুলিব। কিন্তু দেহধাৰীক ভগৱান-ভগৱতী বুলি কোৱাতো ভুল। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱৰ কিমান সম্বন্ধ আছে। এই ব্ৰহ্মাই আকৌ বিষ্ণু হ'বগৈ আৰু এওঁৰ শৰীৰতে শিৱৰ প্ৰৱেশ হয়। সূক্ষ্মৱতনত থকাজনক ফৰিস্তা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক ফৰিস্তা হ'ব লাগে, সাক্ষাৎকাৰ হয়, বাকী একো নাই। চাইলেক্স (মৌনতা), মুৰ্তী (ছায়াছবি) আৰু টকী (কথাছবি)। এয়া হ'ল ডিটেল (বিস্তাৰ, বাকী ঠোৰতে কয় মনমনাভৱ, মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা আৰু সৃষ্টিচক্ৰক স্মৃতিত ৰাখা। ইয়াত বহিলেও শান্তিদাম, সুখধামক স্মৰণ কৰা। এই পুৰণি দুখধামক পাহৰি যোৱা। এয়া হ'ল বুদ্ধিৰ দ্বাৰা বেহদৰ সন্ধ্যাস। তেওঁলোকৰ হ'ল হদৰ সন্ধ্যাস। সেই নিবৃত্তি মাৰ্গৰসকলে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ জ্ঞান দিব নোৱাৰে। ৰজা-ৰাণী হোৱা এয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। তাত হৈছেই সুখ। তেওঁলোকেতো সুখক নামানেই। সন্ধ্যাসীও কোটিৰ হিচাপত আছে। তেওঁলোকৰ প্ৰতিপালন বা উপাৰ্জন হয় গৃহস্থীসকলৰ দ্বাৰা। এফালে তোমালোকে দান-পূণ্যত লগালা আকৌ পাপৰ ধাণ্ডা কৰিলা তেন্তে পাপ আত্মা হৈ যোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞান ৰত্নৰ আদান-প্ৰদান কৰা। তেওঁলোকে ধৰ্মশালা আদি সাজি দিয়ে তেতিয়া পৰৱৰ্তী জন্মত ভাল ফল পায়। এয়াতো হৈছে বেহদৰ পিতা। এয়া হ'ল ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়া), সেয়া হ'ল ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়া)। সকলো ঈশ্বৰৰ অৰ্থে অৰ্পন কৰে। এতিয়া ভোকতো দুয়োজনৰে নাই। শিৱবাবা হ'ল দাতা, তেওঁৰ মুখ আছে জানো। শ্ৰীকৃষ্ণ দাতা নহয়। পিতাতো হৈছে সকলোকে দিওঁতা, লওঁতা নহয়। এক দিবা 10 গুণ পাবা, দুখীয়াই 2 টকা দিয়ে তেতিয়া পদমৰ হিচাপত পায় (সুদামাৰ দৃষ্টান্ত)। ভাৰত সোণৰ চৰাই নাছিল জানো। পিতাই কিমান ধনবান কৰি তুলিছিল। সোমনাথৰ মন্দিৰত কিমান অলেখ ধন আছিল। কিমান লুটি লৈ গ'ল। ডাঙৰ-ডাঙৰ হীৰা-ৰত্ন আছিল। এতিয়াতো দেখিবলৈও নাই। টুকুৰা-টুকুৰ হৈ গ'ল। আকৌ বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হ'ব। তাত সকলো খনি তোমালোকৰ বাবে ভৰপূৰ হৈ যাব। হীৰা-ৰত্ন আদি তাত পাথৰৰ নিচিনাকৈ থাকিব। পিতাই অবিনাশী জ্ঞান-ৰত্ন দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক অতি ধনবান হৈ যোৱা। তেনেহ'লে মৰমৰ সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। যিমান পটি থাকিবা সিমান আনন্দৰো সীমা নোহোৱা হ'ব। ডাঙৰ পৰীক্ষা পাছ কৰিলে বুদ্ধিত থাকে নহয় - এয়া পাছ কৰি আকৌ এয়া হ'মগৈ, এইটো কৰিম। তোমালোকেও জানা যে তোমালোক এই দেৱতা হ'বাগৈ। এয়াতো জড়চিত্ৰ। আমি তাত চৈতন্য

ৰূপত হ'মগৈ। এই চিত্ৰবোৰো যিবোৰ তোমালোকে তৈয়াৰ কৰিছা সেয়া ক'ৰ পৰা আহিল? দিব্য দৃষ্টিৰে তোমালোকে দেখি আহিছা। চিত্ৰবিলাক বৰ আচৰিত। কোনোবাই ভাবিব এয়া ব্ৰহ্মাই তৈয়াৰ কৰিছে। যদি এইবিলাক কাৰোবাৰ পৰা শিকিছে তেন্তে এজনেহে জানো শিকিছে, আৰু কোনোবাই নিশিকিলেহঁতেন জানো। এওঁ কয় - মই একোৱে শিকা নাই। এইবিলাক পিতাই দিব্যদৃষ্টিৰ দ্বাৰা অংকন কৰাইছে। এই চিত্ৰবিলাক সকলো শ্ৰীমতৰ আধাৰত অঁকা হৈছে। এইবিলাক মনুষ্য মত অনুসৰি নহয়। এই সকলোবিলাক শেষ হৈ যাব। একো নাম-চিহ্ন নাথাকিব। এই সৃষ্টিৰেই অন্ত হ'ব। ভক্তিৰ কিমান সামগ্ৰী আছে। এইবোৰো নাথাকিব। নতুন সৃষ্টিৰ সকলো বিলাক নতুন। তোমালোক সন্তানসকল অনেকবাৰ স্বৰ্গৰ মালিক হৈছা আকৌ মায়াই পৰাজিত কৰিছে। মায়া বিকাৰক কোৱা হয়, ধনক নহয়। তোমালোক সন্তানসকল আধাকল্প ৰাৱণৰ শিকলিৰে বান্ধ খাই আছিল। ৰাৱণ হ'ল সকলোতকৈ পুৰণি শত্ৰু। আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলে। লাথ-লাথ বছৰ বুলি কে দিয়াৰ কাৰণে আধা-আধাৰ হিচাপো নোলায়। কিমান পাৰ্থক্য। তোমালোককতো পিতাই শুনাইছে যে গোটেই কল্পৰ আয়ুস হৈছে 5 হাজাৰ বছৰ। 84 লাখ যোনিতো নহয়। এইটো বৰ ডাঙৰ মনোজ্ঞ কথা। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী দেৱী-দেৱতাই ইমান লাখ বছৰ ৰাজ্য কৰিছিল জানো। এই বুদ্ধিয়ে কাম নকৰে। সন্ন্যাসীসকলে ভাবে এতিয়া যদি আমি আমাৰ ভুল মানি লওঁ তেতিয়া সকলো অনুগামীয়ে আমাক এৰি দিব। ৰিভলিউছন (বিপ্লৱ) হৈ যাব। সেইকাৰণে এতিয়া তেওঁলোকে তোমালোকৰ মতত চলি নিজৰ ৰাজ্য নেহেৰুৱায়। অন্তিমৰ ফালে কিছু বুজি পাব, এতিয়া নহয়। চহকীসকলেও জ্ঞান নলয়, পিতাই কয় - 'মই গৰিব নিবাসী'। চহকীসকলে কেতিয়াও সমৰ্পিত হৈ কৰ্মাৰ্থিত অৱস্থা পাব নোৱাৰে। পিতাতো বৰ জবৰদস্ত শ্বেয়াৰ বজাৰৰ দালাল (পুৰণা আভূষণ লৈ নতুন দিয়ে)। দুখীয়াসকলৰ পৰাহে লয়। চহকীসকলৰ পৰা ল'লে আকৌ সিমানখিনি দিব লাগিব। চহকীসকল কাচিহে আহে কাৰণ ইয়াত সকলোবিলাক পাহৰিবলগীয়া হয়। একোৱেই লগত নাথাকিলে তেতিয়াহে কৰ্মাৰ্থিত অৱস্থা হ'ব। চহকীসকলেতো পাহৰিব নোৱাৰিব। যিসকলে কল্পৰ আগতে উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল তেওঁলোকেই ল'ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতা যেনেকৈ প্ৰেমৰ সাগৰ তেনেকৈ মাষ্টৰ প্ৰেমৰ সাগৰ হৈ মৰমেৰে কাম আদায় কৰিব লাগে। ক্ৰোধ কৰিব নালাগে। কোনোবাই ক্ৰোধ কৰিলে তেতিয়া তোমালোক শান্ত হৈ থাকিব লাগে।

(2) এই পুৰণি জগতখনক বুদ্ধিৰে পাহৰি বেহদৰ সন্ন্যাসী হ'ব লাগে। শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৃতিত ৰাখিব থাকিব লাগে। অৰিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ লেন-দেন কৰিব লাগে।

বৰদান: 'মনমনাভৱ'ৰ লগতে 'মধ্যজীভৱ'ৰ মন্ত্ৰ স্বৰূপত স্থিত হৈ থাকোঁতা মহান আত্মা হোৱা তোমালোক সন্তানসকলৰ 'মনমনাভৱ'ৰ লগতে 'মধ্যজীভৱ'ৰ বৰদানো প্ৰাপ্ত হৈছে। নিজৰ স্বৰ্গৰ স্বৰূপ স্মৃতিত থাকিলে তাক কোৱা হয় মধ্যজীভৱ। যিয়ে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তিৰ নিচাত থাকে তেওঁৰেই মধ্যজীভৱৰ মন্ত্ৰ স্বৰূপত স্থিত হৈ থাকিব পাৰে। যি মধ্যজীভৱ হ'ব তেওঁ মনমনাভৱতো হ'বই। এনেকুৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো বচন, প্ৰতিটো কৰ্ম মহান হৈ যায়। স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা মানে মহান আত্মা হোৱা।

স্লোগান: আনন্দ তোমালোকৰ বিশেষ খাজনা (সম্পদ) হয়, এই খাজনা কেতিয়াও নেৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!